

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **J. E.**, zastoupena JUDr. Vladimírem Čarňanským, advokátem se sídlem Vodičkova 41, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2008, čj. OAM-329/LE-05-05-2008, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2009, čj. 46 Az 89/2008 - 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadla v záhlaví blíže označený rozsudek, kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný stěžovatelce neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že stěžovatelka požádala o udělení mezinárodní ochrany, protože se nechce vrátit do Nigérie. Odtud odjela, jelikož v Lagosu, kde poslední rok před odjezdem pobývala, neměla práci ani bydlení a postrádala jakékoliv zázemí. Svou rodinu a domov v Benin City podle svých tvrzení opustila, protože jí jistý muž vyhrožoval smrtí, pokud se za něj neprovdá. Žalovaný tak dospěl k závěru, že stěžovatelka opustila vlast z ekonomických důvodů. Pokud jí vůbec bylo vyhrožováno mužem, jehož si nechtěla vzít za manžela, pak byla výhradním původcem tohoto jednání soukromá osoba a v žádném případě je nelze přičítat státní moci. Své výpovědi navíc stěžovatelka několikrát změnila.

Krajský soud v Praze v odůvodnění svého rozsudku především vzal za prokázané, že v zemi původu žalobkyně skutečně k diskriminaci na základě pohlaví dochází, tato je řešena, ale dosud neúspěšně. Zároveň označil nesrovnalosti ve stěžovatelčiných výpovědích ohledně časového zařazení nabídky sňatku za nepodstatné. Soud též uvěřil stěžovatelce, že ji byla učiněna nabídka k sňatku, s níž nesouhlasila. Zároveň se ale nedomnívá, že intenzita nabídky sňatku a jeho vymáhání by v jejím případě mohly být považovány za nucení k sňatku a za pronásledování či diskriminaci z tohoto důvodu. Z vlastní rodiny ji nikdo ke sňatku nenutil a poté, co odešla do Lagosu, již žádné potíže související s nabídkou sňatku neměla. Za nepřesvědčivé a pochybné naopak soud označil stěžovatelčiny výpovědi ohledně shánění prostředků na letenku v návaznosti na údajné ekonomické problémy.

Stěžovatelka ve včas podané kasační stížnosti výslovně uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Vyslovila přesvědčení, že soud nevyhodnotil její situaci

v souladu s právem a nerespektoval ustálenou judikaturu. Kasační stížnost proto splňuje kritéria přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Prostřednictvím svého zástupce následně upřesnila důvody kasační stížnosti, a to tvrzením, že se závěr soudu opírá o domněnku. Není tudíž učiněn na základě jednoznačnosti provedených důkazů, ale na iracionální úvaze. Přitom hrozby stěžovatelce i její rodině, jež byly ve správním řízení zjištěny, jednoznačně nucením ke sňatku a důsledkem tolerované diskriminace jsou. Pokud by intenzita pronásledování ve stěžovatelčině případě neodůvodňovala aplikaci § 12 písm. b) zákona o azylu, mělo být postupováno podle § 14a téhož zákona. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Soud je nucen nejprve konstatovat, že stěžovatelčinými námitkami podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. se nemohl zabývat, neboť byly uplatněny toliko v podobě odkazu na ustanovení zákona, aniž by byly doplněny o jakékoliv skutkové tvrzení, a proto jsou nepřijatelné (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS; všechna zde cit rozhodnutí NSS jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Vadu podle písm. d) cit ustanovení, jíž by se musel zabývat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), soud neshledal.

Soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. též pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžejní stěžovatelčinou námitkou je tvrzení, že úvaha krajského soudu ohledně právní otázky, zda jí měla být udělena mezinárodní ochrana podle § 12 či 14a zákona o azylu, je založena na domněnce a nikoli na nepochybném zjištění. Té však nelze přisvědčit, neboť z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že nejde o ničím nepodloženou domněnku, ale o právní názor soudu, podle něhož stěžovatelčiny potíže s ohledem na jejich intenzitu nejsou důvodem pro opodstatněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ani pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a téhož zákona. Právní názor krajského soudu je plně v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, z poslední doby srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009 - 74. Krajský soud poukázal též na to, že po přestěhování do Lagosu stěžovatelku v souvislosti s nuceným sňatkem již nikdo nekontaktoval (k otázce vnitřního přesídlení v rámci země původu srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007 - 93).

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Kasační stížnost tedy byla shledána nepřijatelnou, a proto byla podle § 104a s. ř. s. odmítnuta. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu